

Tachtig op de Teller

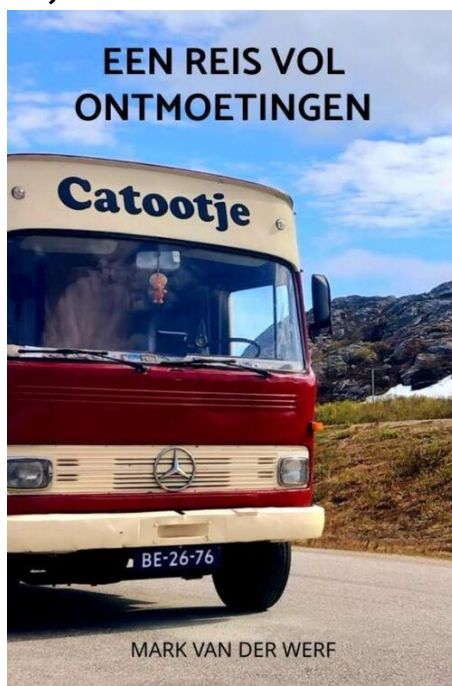
Nuchtere verhalen van de rechterrijstrook.

Nr 1 - 2026

"Overweldigd: Waarom 4 miljoen mensen meekijken."

"Het boek gaat door het plafond (en dat doet wat met me)."

"Dankbaarheid op 80 kilometer per uur."

Van de chauffeur

Soms moet je de motor even uitzetten om te beseffen hoe hard je eigenlijk bent gegaan. Ik zit hier aan het tafeltje in Catootje, de geur van verse koffie om me heen, en ik kijk naar buiten. Het is een moment van rust dat ik de laatste tijd hard nodig heb gehad om alles te laten bezinken.

Als je me een jaar geleden had verteld dat mijn dagelijkse hersenspinsels over onze oude bus en de zoektocht naar een simpeler leven miljoenen keren bekeken zouden worden, had ik je hartelijk uitgelachen. En toch is het gebeurd. Bijna vier miljoen keer keken mensen de afgelopen maanden mee over mijn schouder.

Dat die verhalen een snaar raken, doet me veel. Maar wat me écht raakt – en wat me soms zelfs een beetje emotioneel maakt – is de verkoop van ons reisboek. Dat gaat momenteel letterlijk door het plafond. Het voelt als een enorme eer dat mijn woorden bij jullie op de keukentafel of naast het bed liggen. Ik voel me oprecht bevoorrecht dat ik deze verbinding met jullie mag hebben.

Geen reclamefolder Met dat succes komt ook de ruis. De afgelopen weken ben ik doodgegooid met verzoeken voor samenwerkingen. Van dekbedden tot warmtekussens en allerlei gadgets waar ik helemaal niets mee heb. Ik zal er kort over zijn: dat ga ik niet doen. Ik wil geen reclamekanaal worden. Mijn geloofwaardigheid en de rust in dit verhaal zijn me veel te veel waard.

In dit eerste 'magazine' (laten we het een digitaal tijdschriftje noemen, dat past beter bij de traagheid van onze bussen) neem ik je mee achter de schermen. Je leest over de eerste stappen van de ombouw van ons vrachtwagentje **Jeroentje**, over de lessen die ik onderweg leer over mindfulness en natuurlijk over de avonturen met Catootje.

Bedankt dat je de tijd neemt om dit te lezen. Niet even snel scrollend op een scherm, maar echt even met je volle aandacht. Dat is de mooiste ontmoeting die er is.

Geniet van de traagheid,

Mark

Dat dit boek 'Een reis vol ontmoetingen' nu zoveel mensen bereikt, voelt als een enorme eer. Een verslag van onze zoektocht naar vrijheid en mindfulness, geschreven vanuit het hart van Catootje. Dankbaar voor elke lezer.

Ruimte voor partners

Geen filters, geen poeha. Alleen wat echt is, krijgt een plek in dit magazine. Heb jij een product of event dat naadloos aansluit bij onze reis?

Vraag de mediakit aan via:
defamilievanderwerf@gmail.com

Project Jeroentje: Van 'onderdelendonor' naar een tweede leven

Het plan was simpel. Hard, zakelijk en efficiënt. We kochten hem in Duitsland met één doel: hij zou sterven zodat Catootje kon blijven leven. Hij was bedoeld als onderdelendonor. Maar ja, toen gaven we hem een naam. En als iets eenmaal een naam heeft, wordt het een ander verhaal.

Daar stond hij dan, Jeroen. Onze Mercedes LP709 uit 1974. Door een chronisch gebrek aan werkruimte bleef hij een tijdje roerloos naast Catootje staan. Maandenlang liepen we erlangs. Maar wie een oude truck heeft, weet hoe dat gaat. Je kijkt er eens onder. Je start hem eens een keer. Je luistert naar die ronkende dieselmotor die eigenlijk veel te mooi loopt voor de sloop. Je dwaalt eens wat rond door de cabine.

En langzaam begon het te knagen. Jeroen is simpelweg te goed om te slopen.

Het roer om

We hebben de knoop doorgehakt: Jeroen blijft. Sterker nog, hij wordt ons nieuwe project. Het idee is ambitieus: de oude bak gaat eraf en er komt een volledig nieuwe opbouw van sandwichpanelen op. Een blanco canvas op wielen, klaar voor de toekomst.

Inmiddels hebben we ook een plek gevonden waar we deze monsterklus kunnen gaan klaren. Een plek waar we de ruimte hebben om met onze handen te werken en iets moois op te bouwen.

De eerste meters

Maar voor we met die sandwichpanelen aan de slag kunnen, moet Jeroen eerst technisch weer 'onder ons' zijn. Hij moet rijdend worden gemaakt en dat betekent: werk aan de winkel. Alle remmen moeten uit elkaar en gereviseerd worden. Er moet een Nederlands kenteken op. En die zware bak? Die moet er eerst maar eens af.

Het wordt een project van de lange adem. Soms met zwarte vingers van de olie, soms met de handen in het haar, maar altijd met diezelfde glimlach waarmee we ook Catootje op de weg houden.

In de volgende nieuwsbrieven neem ik je mee in dit proces. Geen snelle montage-video's, maar het eerlijke verhaal over roest, remmen en het redden van een oude Mercedes die we simpelweg niet konden achterlaten.

Welkom bij de familie, Jeroen.

Kerst in Lhee: Over paarse jasjes en de kunst van het niets-moeten

Normaal gesproken vieren we kerst zoals de meeste mensen: een huis vol visite, een tikkende klok en een agenda die dicteert waar we wanneer moeten zijn. Dit jaar besloten we het anders te doen. We pakten Catootje in en vertrokken voor het eerst met de kerst op pad. Onze bestemming? Camperplaats Stee in Lhee, midden op het bevroren Dwingelderveld.

Het is eerste kerstdag en de thermometer buiten geeft min vijf aan. De wereld is bedekt met een dun laagje rijp dat glittert onder de bleke winterzon. Waar we in de zomer de luifel uitdraaien en de stoeltjes in het gras zetten, is nu alles naar binnen gekeerd. De campers op het veld hullen zich in een diepe, bijna meditatieve stilte. Alleen het zachte gezoem van de kacheltjes verradt dat er binnen geleefd wordt.

De hond in het paarse jasje

Het ontbijt duurt uren. Geen haast, geen verplichte bezoeken. Alleen de geur van warme broodjes uit het oventje en een kerststol met een dikke laag roomboter. Pas als de ramen beslagen zijn van de koffiedamp, besluiten we de snijdende kou op te zoeken.

Jassen dicht, sjaals om en dan de hond. Ik moet eerlijk bekennen: ik heb principieel iets tegen honden met kleding aan. Zeker als het een paars jasje is. Maar onze Spaanse adoptiehond heeft minder vet op de botten dan een gemiddelde spaak, dus hij rilt al zodra de temperatuur onder de tien graden zakt. En dus loop ik daar, over de Drentse heide, met een hond in een paars jasje. Ik troost me met de gedachte dat de natuur niet oordeelt.

Mensen kijken in de vrieskou

Het Dwingelderveld is prachtig maar onverbiddelijk koud. Terwijl we wandelen, observeren we onze burens op de camperplaats. Het is een dorpje op zich. Je ziet de 'klungelaars' met hun glimmende huurcamper worstelen met bevroren stroomkabels, terwijl de routiniers zonder nadenken hun zaken op orde hebben.

En dan zijn er de onvermijdelijke ANWB-stelletjes. Je kent ze wel: matchende donsassen, exact dezelfde tint antraciet thermobroek en een wandeltempo dat zo perfect op elkaar is afgestemd dat het bijna kunst is. Er zit iets ongelooflijk geruststellends in die enorme eensgezindheid. Mocht u zelf zo'n stel zijn: ik bedoel het met niets dan liefde. Het is heerlijk om naar te kijken.

Terug naar de basis

Terug in de camper doen we precies wat we ons hadden voorgenomen: helemaal niets. Magriet haakt geconcentreerd aan een nieuw project, de Top 2000 klinkt zachtjes op de achtergrond en we doen een spelletje aan het kleine tafeltje. Geen druk van buitenaf, geen ruis van de maatschappij.

Vanavond gaat de oude fonduepan op tafel. Back to the eighties, zonder poespas. Hier op het koude veld in Lhee staat de tijd echt even stil. Min vijf, een diepe stilte en een eenzame lege fles wijn in het gras die het verhaal vertelt van een goede avond. Kerst is hier teruggebracht tot de eenvoud van het moment. En dat is voor ons meer dan genoeg.

Overnachten bij de burens: Stee in Lhee

Als je houdt van rust, ruimte en een weids uitzicht, dan is **Camperplaats Stee in Lhee** in Drenthe een plek die je op je lijstje moet zetten. Wij waren er tijdens de kerstdagen en de gastvrijheid en gemoedelijkheid vielen direct op.

Kijk voor meer informatie op steeinlhee.nl of rijd er gewoon eens langs als je in de buurt bent.

- **Direct aan de hei:** Je loopt vanaf de camperplaats zo het Nationaal Park Dwingelderveld op.
- **Rust & Ruimte:** Royale plekken op verharding met een grasveldje ernaast.
- **Wintervast:** Ook in de vrieskou zijn de voorzieningen (stroom, water, sanitair) uitstekend op orde.
- **Sfeer:** Een nuchtere, Drentse gastvrijheid waar je je direct thuis voelt.

Ontspullen op wielen: De luxe van minder

Mijn mailbox stroomt over. Sinds we met Catootje de weg op zijn gegaan, lijkt de wereld te denken dat ik niet kan overleven zonder inklapbare espressomachines, hightech warmtekussens en gadgets die op drie verschillende manieren licht kunnen geven. De commercie probeert ons wijs te maken dat vrijheid te koop is in een webshop. Maar de werkelijkheid? Die is een stuk goedkoper en veel stiller.

Wanneer mensen me vragen wat ze écht moeten kopen voor hun eerste camper, verwachten ze vaak een lijst met dure technische snufjes. Mijn antwoord stelt ze meestal teleur: je hebt vooral minder nodig dan je denkt. In een wereld die altijd maar meer wil, is de echte luxe van het reizen met een bus juist dat alles wat je bezit, in een paar kastjes past.

De drie heiligen van de bus

Als ik alles weg zou moeten strepen, blijven er voor mij maar drie dingen over die er echt toe doen. Geen gadgets van 500 euro, maar spullen die werken:

1. **Een goed mes.** Niet zo'n flauw setje, maar één mes waar je alles mee kunt. Van het snijden van een vers stokbrood tot het inkorten van een touwtje. Het staat symbool voor zelfredzaamheid.
2. **Een warme deken.** In een bus uit 1968 leer je de seizoenen kennen. Als het buiten vriest, is een goede wollen deken meer waard dan welke elektrische kachel dan ook. Het is de geborgenheid die je overal mee naartoe neemt. (Liefst zelf gehaakt)
3. **Het fluitketeltje.** Het geluid van water dat langzaam aan de kook raakt op het gaspitje is voor mij het ultieme geluid van onthaasting. Het dwingt je om te wachten. Je kunt koffie niet haasten.

De ruis wegfilteren

Alles wat je extra meesleept, moet je ook opruimen, verplaatsen of onderhouden. Elke gadget is eigenlijk een klein beetje ballast aan je gevoel van vrijheid. We zijn zo gewend geraakt aan 'gemak' dat we vergeten zijn hoe rijk het voelt om met bijna niets rond te komen.

In Catootje hebben we geleerd dat comfort niet zit in de spullen, maar in de ruimte die overblijft als je de troep weglaat. Ruimte in de kastjes, maar vooral ruimte in je hoofd.

Dus, mocht je voor het schap staan van de kampeerwinkel en twijfelen over die hypermoderne inklapbare multifunctionele groentesnijder: laat hem liggen. Koop een goed mes, zet een fluitketel water op en geniet van de ruimte die je overhoudt.

Waarom ze heet zoals ze heet (en waarom die letters scheef staan)

Als er één vraag is die me vaker wordt gesteld dan "hoe is de weg?", dan is het wel: "Hoe komen jullie in vredesnaam aan de naam Catootje?" Het antwoord is een combinatie van bittere noodzaak, een lege portemonnee en een flinke dosis vrouwelijke logica.

Onze trots, de Mercedes LP608 uit 1968, had in haar vorige leven een heel wat serieuzere baan. Ze was een *Sparkasse*: een rijdend bankkantoor in Duitsland. Toen we haar kochten, stond die tekst er nog met grote, trotse letters op onder de blauwe verf. Ze straalde geld, degelijkheid en sparen uit.

Maar ja, toen begonnen we met de opknapbeurt.

De bodem van de schatkist

Wie vaker een oldtimer heeft gerestaureerd, weet dat de naam 'Sparkasse' al snel een pijnlijke grap wordt. Terwijl we de motor opknaptten, de roest aanpakten en het interieur bouwden, verdween het geld sneller dan we het konden verdienen. Na de grote opknapbeurt was er van de hele *Sparkasse* bar weinig over; de bodem van de schatkist was in zicht.

Er moest een nieuwe tekst op de 'pet' van de bus komen. We wilden iets dat paste bij haar nieuwe leven, weg van de banken en de cijfers. Tijdens een brainstormsessie aan de keukentafel kwamen de vrouwen in ons huis met de naam: **Catootje**.

Het klonk vrolijk, een tikkeltje brutaal en het paste precies bij het karakter dat ze tijdens de bouw had gekregen. De *Sparkasse* was definitief geschiedenis; Catootje was geboren.

Ruimte voor partners

Geen filters, geen poeha. Alleen wat echt is, krijgt een plek in dit magazine. Heb jij een product of event dat naadloos aansluit bij onze reis?

Vraag de mediakit aan via:
defamilievanderwerf@gmail.com

Dat ene eigenwijze detail

Voor de oplettende kijker is er nog iets gekks aan de hand. Als je recht voor de bus staat, zie je dat de naam 'Catootje' niet keurig waterpas op de pet staat. Het staat een beetje scheef.

Dat is geen foutje van de plakker en ik had die dag ook geen borrel op. Het is een bewuste keuze. We zijn namelijk een beetje eigenwijs. De wereld is al recht en strak genoeg, en op de weg loopt het ook nooit in een rechte lijn. Die scheve letters zijn onze manier om te zeggen: "Het hoeft allemaal niet perfect, als het maar rolt."

Catootje is meer dan een bus. Ze is de herinnering aan het feit dat je van een serieus bankgebouw op wielen iets kunt maken waar mensen om glimlachen. En zolang zij blijft rollen, maken die scheve letters ons helemaal niets uit.

Het sprookje uit het weiland (dat een jaar lang een nachtmerrie was)

Als mensen Catootje nu zien glimmen in de zon, met haar vrolijke kleuren en die eigenwijze scheve letters op haar pet, hoor ik vaak: "Wat een vondst, die was zeker zo klaar voor vertrek?" Ik glimlach dan meestal maar een beetje pijnlijk. De waarheid is namelijk dat Catootje niet uit een showroom kwam, maar uit een drassig weiland. En wat we daar aantreffen, hadden we op alle fronten onderschat.

Het plan was simpel: een jaar bijna fulltime werken en dan de weg op. Maar zodra we de eerste panelen weghaalden en onder de wagen kropen, zakte de moed ons in de schoenen. Er was roest. En als ik zeg roest, dan bedoel ik niet een paar plekje die je met een staalborstel wegpoetst. Ik bedoel gaten waar je een vuist doorheen kon steken, rotte dorpels en metaal dat bij de minste aanraking als gemberkoek uit elkaar viel.

De onderschatting van de eeuw

Het was roest, roest en nog eens roest. Tel daarbij op dat bijna niets werkte. De remmen zaten deels vast, de motor was eigenzinnig en de elektrische installatie leek op een bord spaghetti dat door een kleuter was aangelegd. Elke keer als we één probleem oplosten, kwamen er drie nieuwe voor in de plaats.

Het was een jaar van keihard werken. Van koude winterdagen op een koude oprit tot avonden waarop we ons afvroegen waar we aan begonnen waren. We lasten, slijpen, plamuurden en vooral: volhouden. Het ombouwen van een oude Mercedes Sparkasse tot een volwaardige camper is geen project voor tussendoor; het is een overgave.

Van slopen naar bouwen

Pas na maanden van alleen maar 'slopen en herstellen', kwam het moment dat we eindelijk konden gaan opbouwen. Het isoleren van de wanden, het leggen van de vloer en het timmeren van de kastjes. Dat was het moment dat de bus weer een ziel kreeg. Het was de periode waarin de 'Sparkasse' langzaam veranderde in Catootje.

Achteraf gezien was die zware periode misschien wel nodig. Omdat we elke schroef, elk stukje metaal en elke leiding door onze handen hebben laten gaan, kennen we haar door en door. Ze is niet alleen ons huis op wielen; ze is ons vakmanschap, onze frustratie en onze trots ineens.

Dus, als je ons ziet rijden en je denkt "dat wil ik ook": begin met een goede dosis geduld en een heel groot lasapparaat. Het is het waard, maar de weg naar de vrijheid is soms geplaveid met heel veel roest.

Het fundament: Eerst veilig, dan pas mooi

Wie door de foto's hieronder bladert, ziet vooral veel kaal metaal, vonken en vliegroeft. Het is een fase die weleens wordt vergeten in de romantiek van het camperleven. Voordat er ook maar één kussen op de bank lag of de eerste koffie werd gezet, moest er een basis staan die simpelweg veilig was.

Dit was de periode van het 'onzichtbare werk'. Urenlang slijpen aan de bodemplaat, de remmerij volledig reviseren en zorgen dat de constructie weer stijf en solide werd. Het doel was niet om een mooie camper te bouwen, het doel was om Catootje weer APK-waardig en technisch gezond op de weg te krijgen.

Vaak vragen mensen: "Wanneer begon je aan de keuken?" Mijn antwoord is dan altijd hetzelfde: "Pas toen ik wist dat we ook weer veilig konden stilstaan." Op deze foto's zie je de ziel van het project: het herstellen van een icoon, laag voor laag, vanaf het chassis omhoog.

Samen bouwen aan deze brief?

We houden het graag puur. Heb jij een uniek camperverhaal dat gedeeld móét worden, of een product dat echt bij ons past?

Laat het weten via defamilievanderwerf@gmail.com.

De grote isolatie-puzzel: Meters maken met Armaflex

Toen de buitenkant van Catootje eindelijk weer min of meer toonbaar was en we – voor het eerst in maanden – weer een dichte bodem onder onze voeten hadden, begon de volgende grote etappe: het binnenklimaat. En wie 'camperbouw' zegt, zegt Armaflex. Heel. Veel. Armaflex.

Het isoleren van een bus is een meditatie, maar ook een eindeloos karwei. Elke hoek, elke stijl en elk paneel moet worden beplakt om de warmte binnen en de condens buiten te houden. Maar waar de gemiddelde zelfbouwer klaar is met een paar rollen, leek er bij ons geen einde aan te komen.

De cijfers achter de bus

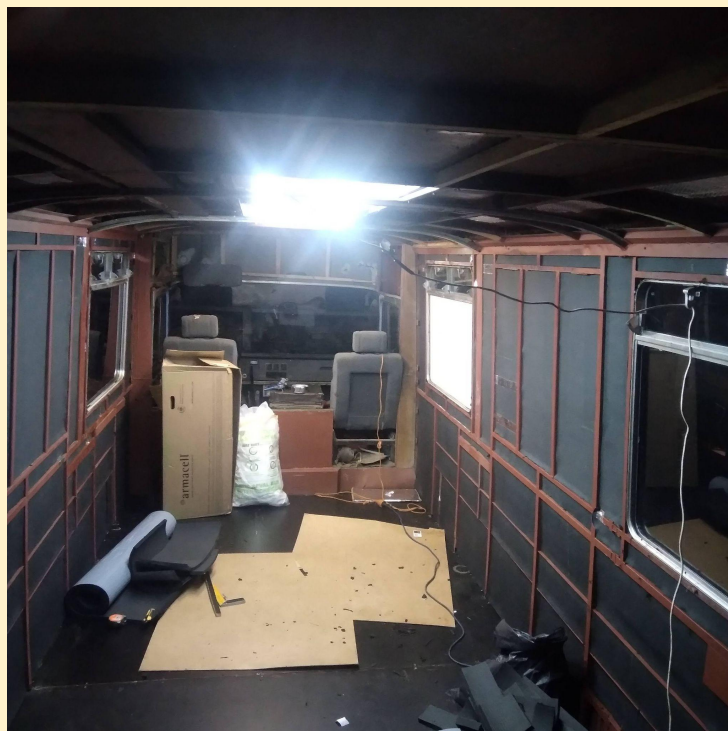
Om je een idee te geven van de schaal: Catootje is geen klein busje. Met haar lengte van bijna **8 meter**, een breedte van **2,3 meter** en een hoogte van bijna **3,1 meter**, is het een enorm volume dat je moet 'inpakken'. We hebben rollen en rollen Armaflex door onze handen laten gaan. Het was snijden, plakken, aandrukken en weer opnieuw.

Het is van dat werk dat je later niet meer ziet, maar wat je elke koude nacht (zoals laatst in Lhee) of bloedhete zomerdag dubbel en dwars terugbetaalt.

Geen millimeter overslaan

Voor de lastige hoekjes en de enorme oppervlaktes van het dak waren een uitdaging. Je staat urenlang met je armen boven je hoofd te werken, terwijl de bus langzaam verandert van een holle, galmende metalen doos in een stille, geborgen ruimte. Het geluid in de bus veranderde met elke meter die we plakten; het werd steeds meer een 'huis'.

Inmiddels zit alles erin en is de basis gelegd voor het interieur. Maar als ik nu nog een rol Armaflex zie, moet ik toch heel even diep zuchten...

De Indeling: Een droom op maat (met een wasmachine aan boord)

Met de isolatie op zijn plek en de vloer eindelijk weer hard, kwam de leukste – maar ook lastigste – fase: hoe delen we die enorme ruimte in? Catootje is geen standaard bus. Omdat ze haar deur aan de achterkant heeft zitten, konden we alle traditionele camper-indelingen direct uit het raam gooien. We moesten 'omgekeerd' denken.

Onze grote droom was een royale rondzit helemaal achterin. Een plek waar je met z'n allen kunt zitten, uitkijkend door de achterdeur naar de plek waar je op dat moment bent neergestreken. Dat betekende dat het slapen naar voren verhuisde, direct achter de cabine.

De cabine als 'sluis'

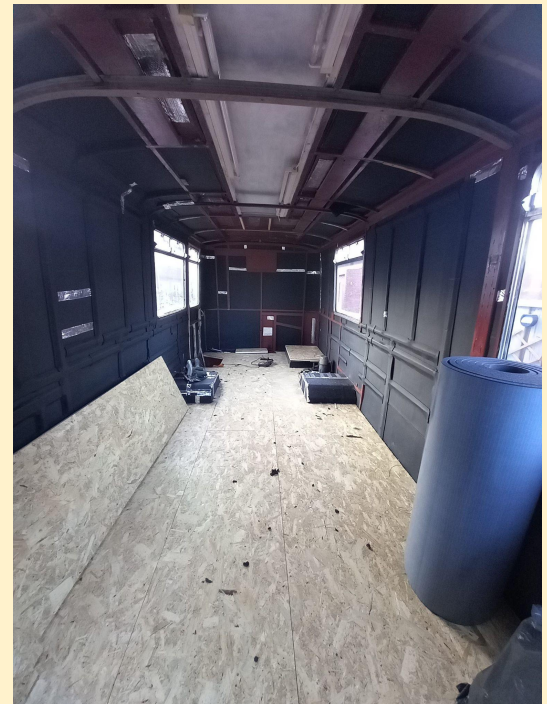
Een bewuste keuze was het afsluiten van de cabine. Veel mensen draaien hun stoelen om bij stilstand om extra ruimte te creëren, maar de cabine van een Mercedes uit 1968 is klein en technisch. We hebben er een zware, geïsoleerde schuifdeur tussen gezet. Als we stilstaan, gebruiken we de cabine eigenlijk niet. De schuifdeur dicht, de kachel aan, en je bent direct in je eigen knusse woonkamertje zonder dat de kou via de voorruit naar binnen slaat.

Luxe in eenvoud

Stap voor stap bouwden we de rest op. Geen standaard kunststof blokjes, maar degelijk timmerwerk:

- **De Keuken:** Compact maar volledig, precies op de plek waar we het nodig hebben.
- **Sanitair:** We kozen voor een composttoilet. Geen gedoe met chemicaliën, maar een duurzame oplossing die past bij onze manier van reizen.
- **De Wasmachine:** Ja, die zit er echt in! Een luxe die we onszelf gunden voor de lange reizen, weggestopt in een op maat gemaakte kast.
- **De 'Machinekamer':** Een eigen kastje voor alle elektra, de zekeringen en de omvormer. Alles overzichtelijk op één plek.

Catootje is daarmee geen camper geworden uit een folder, maar een maatpak op wielen. Alles heeft zijn plek, alles heeft een functie. Het is een huis geworden waarin we niet alleen overnachten, maar waarin we écht kunnen wonen en leven.

Een kijkje binnen in Catootje: Onze definitieve indeling

Nu de indeling van **Catootje** helemaal rond is, nemen we jullie graag mee op een kleine tour door onze wagen. We hebben gepuzzeld tot elke hoek logisch aanvoelde, met een mooie balans tussen leefruimte en comfort.

Koken en loungen met uitzicht

Als je achterin de wagen kijkt (zoals op de foto!), kom je binnen in het hart van het huis. Hier vind je de ruime **rondzit** en de **keuken**. Dit is onze favoriete plek om samen te komen, te koken en te genieten van het uitzicht door de achterraamen.

De functionele middenzone

Richting de voorkant passeren we het praktische gedeelte:

- **Aan de linkerkant:** De sanitaire ruimte met ons duurzame **composttoilet**. Een bewuste keuze voor vrijheid en milieu, met de **geiser** direct bij de hand voor warm water.
- **Aan de rechterkant:** Hier staat het 'huishouden' centraal met de **wasmachine**, de kledingkast en de koelkast. Alles compact bij elkaar op de route naar bed.

Voorin: Rust en ruimte

Helemaal voorin bevinden zich de bedden, slim opgesteld om de breedte en lengte optimaal te benutten. We hebben hier een **groot dwars tweepersoonsbed** en **twee lengtebedden** gecreëerd. Zo ontstaat er een knusse en rustige slaapkamer die toch heel ruimtelijk aanvoelt.

Tussen de Heuvels en de Kust: Het Vertraagde Leven in Umbrië

Een grauwe lucht boven Colfiorito, de geur van verse pasta uit een overvolle dorpswinkel en een ontmoeting met een kebabverkoper die plotseling Nederlands spreekt. In het hart van Italië ontdekken we dat reizen niet draait om de grote bezienswaardigheden, maar om de schoonheid van het kleine. Welkom in de wereld van onze reis door Umbrië en de Marche.

Het ritme van Colfiorito

De ochtend in Colfiorito, een slaperig dorpje in de regio Umbrië, begint grijs. De lucht is grijs, maar het is net niet koud genoeg voor een jas. Terwijl de eerste vogels voorzichtig het nieuwe daglicht begroeten, draait de compacte wasmachine in de camper haar eerste rondjes. Magriet hangt de was zorgvuldig op de kleine droogmolen naast de bus. De lucht is stil; vandaag staat in het teken van 'zijn'.

Colfiorito ligt midden in het heuvellandschap, een regio van olijfgaarden en groene valleien die haast lijken te fluisteren dat een rustiger leven mogelijk is. Onze plek net buiten het dorp voelt veilig en knus. Het dorp zelf staat bekend om zijn natuurreservaat, de *Piana di Colfiorito*, en ademt een sfeer van eenvoud en tijdloosheid. Tussen de oude stenen huizen en de smalle straatjes lijkt de tijd zich bewust te hebben teruggetrokken van de moderne wereld.

De charme van de 'alles-winkel'

Als we voor boodschappen naar de lokale supermarkt gaan, stappen we een andere wereld binnen. Geen blinkende gangpaden of winkelwagens, maar een georganiseerde chaos waar alles tot aan het plafond is opgestapeld. In de smalle paadjes begroeten locals elkaar hartelijk; het is duidelijk de ontmoetingsplek van de gemeenschap. Met verse pasta, een stuk brood, een lokaal worstje en natuurlijk koekjes voor de meiden keren we terug naar onze eigen vertrouwde plek. Terwijl de meiden zich over hun schoolwerk buigen, valt er een serene rust over de camper.

Vertrouwen en kleur in Potenza Picena

Na de stilte van Umbrië trekken we richting de Adriatische kust. De route door de regio Marche is een levend schilderij van olijfbomen en wijngaarden. We strijken neer in Potenza Picena, op een camperplaats die draait op puur vertrouwen: je stopt je bijdrage van minimaal vijf euro in een bruin envelopje en gooit het in een houten brievenbus aan de zijkant van een verlaten gebouwtje.

Onze buurman op de plek is een verhaal apart. Zijn camper lijkt rechtstreeks uit een sprookjesboek te komen, beschilderd met bloemen en versierd met een bonte verzameling spullen. Onder een kapotte luifel heeft hij een complete huiskamer ingericht met kussens en dekens. Een vriendelijke man die hier simpelweg thuis is in zijn eigen gecreëerde wereldje. Het is een krachtige reminder dat reizen voor iedereen een andere betekenis heeft: voor de één is het vrijheid, voor de ander noodzaak.

Een vleugje Utrecht aan de kust

Als Myrthe en ik 's avonds door de smalle straatjes van het stadje wandelen, belanden we bij een klein kebabzaakje. De eigenaar begroet ons met een brede glimlach en, tot onze stomme verbazing, een paar woorden Nederlands. Hij heeft ooit drie maanden in Utrecht gewerkt.

Terwijl hij met een frituurpan van de Action en een oude grill de heerlijkste maaltijden tovert, wijst hij naar een raam verderop. "Daar woon ik. Als je me had gebeld, had ik het eten wel even gebracht!" lacht hij. Met een tas vol dampende friet en kebab wandelen we terug naar de bus.

De grijze lucht hangt nog steeds als een deken over de kust, maar het eten smaakt naar eenvoud op z'n best. Zelfs op een regenachtige dag laat een plek als deze een diepe indruk achter. Je bent er maar kortstondig te gast, maar het gevoel deel uit te maken van het lokale leven — al is het maar voor één avond — blijft voor altijd in de herinnering wonen.

Een Viking op een Brommer: De Magie van de Finse Gastvrijheid

Sommige plekken op de kaart lijken klein en onbeduidend, tot je er bent. In Keminmaa, een verstilde gemeente in het hoge noorden van Finland, vonden we niet alleen een prachtig uitzicht over de Botnische Golf, maar ook een ontmoeting die ons eraan herinnerde waarom we ooit aan deze reis zijn begonnen.

Het Keerpunt aan het Water

Na een rustige rit door eindeloze bossen en langs kabbelende rivieren, bereiken we een afgelegen keerpunt aan het water. Het is een plek van contrasten: aan de ene kant de rauwe, industriële lijnen van een stevige brug, aan de andere kant de verstilde melancholie van een verlaten boerderij. De lucht is kristalhelder. Er is geen mens te bekennen, alleen het zachte geluid van het water en een enkele vogel die hoog boven ons de wacht houdt. Hier, aan de rand van de bewoonde wereld, lijkt de tijd even de adem in te houden.

Bezoek uit de Bosjes

We genieten van de absolute rust, totdat er plotseling een bekend geluid door de stilte snijdt. Het gepruttel van een oud brommertje. Uit het niets verschijnt er een oldtimer bromfiets met daarop een verschijning die zo uit een geschiedenisboek lijkt te zijn weggelopen: een gezette man met een indrukwekkende lange baard en een pothelm die hem een bijna Vikingachtig uiterlijk geeft.

Hij stopt, kijkt met een brede grijns naar onze Mercedes-bus en voor we het weten, zitten we midden in een geanimeerd gesprek. Het onderwerp? Oldtimers. Zijn passie voor klassieke voertuigen spat ervan af terwijl hij vertelt over elk schroefje aan zijn brommer. We wisselen anekdotes uit, vergelijken onze motoren en lachen om de universele taal van sleutelaars. Zijn enthousiasme werkt aanstekelijk, maar na een tijdje zwaait hij vriendelijk en tuft hij weer weg, de stilte achterlatend.

"Welkom in Finland"

Maar de Viking is nog niet klaar met ons. Een half uur later horen we het karakteristieke geluid opnieuw, maar dit keer klinkt het zwaarder. Onze nieuwe vriend heeft zijn brommer verruild voor een prachtige klassieke auto. Hij stopt naast de bus, stapt uit met een twinkeling in zijn ogen en overhandigt ons een pak Finse koffie en een lokaal biertje.

"Gewoon zomaar," zegt hij kort maar krachtig. *"Welkom in Finland."*

Zijn onverwachte gebaar raakt ons diep. Dit is de essentie van reizen: de spontane vriendelijkheid die een vreemde plek direct als thuis laat voelen. Natuurlijk kunnen wij niet achterblijven. We duiken Catootje in en halen een pak Douwe Egberts tevoorschijn. "Echt Nederlandse koffie," leggen we hem uit. We wisselen Instagram-accounts uit – de moderne manier om contact te houden tussen de klassieke voertuigen door, en beloven elkaar op de hoogte te houden van de koffie-ervaringen.

De Smaak van Authenticiteit

Als hij voor de tweede keer wegrijdt, blijven we stilzwijgend staan kijken naar de zonsondergang die het water langzaam roze kleurt. We trekken het Finse biertje open en proosten op de kracht van menselijke verbinding. Het biertje smaakt naar eenvoud, naar puurheid en naar alles waar onze reis voor staat. Keminmaa mag dan een stipje op de kaart zijn, in onze herinnering is het een van de grootste plekken die we hebben bezocht.

Het laatste woord is voor Catootje

Ze rammelt soms een beetje, ze heeft een eigen willetje en ze dwingt ons tot geduld. Maar Catootje is meer dan een bus; ze is ons anker in een snelle wereld. Van de heuvels in Umbrië tot de kust van de Marche, ze brengt ons altijd precies waar we moeten zijn: bij elkaar.

Bedankt voor het lezen van deze eerste editie van **Tachtig op de Teller**. We zien elkaar op de rechterrijstrook!

Blijf ons volgen

Wil je dagelijks even instappen bij Catootje? Volg onze avonturen, de verbouwingen en de mooiste camperplekjes via onze kanalen:

- **Instagram:** @catootje608] (*Hier delen we de dagelijkse momenten en live updates*)
- **Website:** www.catootjedecamper.nl (*Voor het bestellen van het boek en meer diepgaande blogs*)
- **Facebook :** onder mijn eigen naam Mark van der Werf

Colofon

Tekst & Fotografie: Mark en Magriet van der Werf **Vormgeving:** Mark van der Werf